

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2018 roku w W.

sprawy **A. P.**

syna K. i A.

urodzonego (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 4 kwietnia 2017 r. około godziny 14:00 w W. na skrzyżowaniu dróg publicznych ul. (...) z ul. (...), kierując samochodem osobowym marki H. o nr. rejestracyjnym (...), naruszył zasady przewidziane w § 22 ust. 5 RMioSWiA, w ten sposób, że nie zastosował się do znaku B-23 tj. „zakaz zawracania”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 22 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

2. w tym samym miejscu naruszył zasady przewidziane w art. 129 ust. 2 Pord, w ten sposób, że nie stosował się do wydawanych poleceń przez Policjanta, w ten sposób, że na żądanie funkcjonariusza odmówił okazania prawa jazdy w celu jego weryfikacji,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z art. 129 ust. 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. , poz. 1137, zm.; Dz. U. z 2011 r., Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r., Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951),

3. w tym samym miejscu i czasie naruszył dyspozycję z art. 65 § 2 kw, w ten sposób, że na żądanie funkcjonariusza Policji nie udzielił informacji co do miejsca zatrudnienia,

tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 kw,

I. obwinionego A. P. – w granicach zarzutów -

uznaje za winnego tego, że:

1. w dniu 4 kwietnia 2017 r. około godziny 14:00 w W. na skrzyżowaniu dróg publicznych ul. (...) z ul. (...), kierując samochodem osobowym marki H. o nr. rejestracyjnym (...), nie zastosował się do znaku B-23, tj. „zakaz zawracania”,
tj. popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw;

2. w dniu 4 kwietnia 2017 r. około godziny 14:00 w W. na skrzyżowaniu dróg publicznych ul. (...) z ul. (...) podczas kontroli ruchu drogowego, wbrew obowiązkowi odmówił funkcjonariuszowi Policji okazania dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami, który to czyn kwalifikuje jako wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym;

3. w dniu 4 kwietnia 2017 r. około godziny 14:00 w W. na skrzyżowaniu dróg publicznych ul. (...) z ul. (...) odmówił funkcjonariuszowi Policji udzielenia informacji co do miejsca zatrudnienia, tj. popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 65 § 2 kw;

i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 65 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2445/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 kwietnia 2017 roku około godz. 14:00 w W. A. P. kierował pojazdem marki H. nr rej. (...). Poruszał się od ulicy (...) w kierunku ul. (...). Na wysokości skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), wykonał manewr zawracania, nie stosując się do znaku drogowego B-23. Powyższe wykroczenie zaobserwowali funkcjonariusze Policji T. K. i R. Z., pełniący służbę patrolową radiowozem oznakowanym marki K. o numerze rejestracyjnym (...) i zatrzymali pojazd do kontroli. W trakcie kontroli obwiniony na żądanie funkcjonariuszy odmówił okazania dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami w celu weryfikacji. W związku z niestosowaniem się do poleceń, uznając, iż nałożenie mandatu karnego będzie niewspółmierne za popełnione wykroczenia, policjanci poinformowali A. P. o skierowaniu przeciwko niemu wniosku do Sądu. Podczas sporządzania dokumentacji obwiniony odmówił funkcjonariuszom Policji podania miejsca swojego zatrudnienia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 9, 28), zeznań świadka R. Z. (k. 46), zeznań świadka T. K. (k. 6), notatki urzędowej (k. 1), pisma z (...) (k. 40), projektu stałej organizacji ruchu (k. 41).

Obwiniony w trakcie postępowania wyjaśniającego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Obwiniony w sprzecznie od wyroku nakazowego z dnia 4 kwietnia 2017 roku podnosił, że dokonano błędnego ustalenia stanu faktycznego polegającego, na tym, że zawracał na skrzyżowaniu dróg ul. (...) z ul. (...). Twierdził, iż jechał od strony B. i nie miał potrzeby wykonywania takiego manewru. Nadto wskazywał, że stosował się do znaków drogowych i nie popełnił żadnego wykroczenia. Policjant nie nałożył na niego żadnego mandatu ani nie wskazał żadnego wykroczenia, stwierdził jedynie, że nie okazał prawa jazdy, co jego zdaniem jest nieprawdą. Obwiniony w związku ze zdarzeniem skierował skargę na działania policjanta, którą dołączył do sprawy.

Obwiniony w postępowaniu sądowym nie stawiał się na rozprawę i nie złożył wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanych mu czynów nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. W ocenie Sądu stanowią one przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenia i stoją w sprzeczności z pozostałym uznanym materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami świadków: R. Z., T. K..

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka R. Z., który wskazał, że jest to miejsce gdzie często dochodzi do interwencji wskutek nieprzestrzegania przepisów drogowych przez kierujących, którzy mimo zakazu tam zawracają. Świadek nie pamiętał dokładnie przebiegu interwencji, co w ocenie Sądu z uwagi na upływ czasu między datą interwencji a datą przesłuchania na rozprawie oraz ilość podobnych zdarzeń w jakich podejmuje on czynności jest zrozumiałe. Niemniej jednak z zeznań świadka jednoznacznie wynika, iż w przedmiotowym miejscu znak B-23

ustawiony był po obu stronach ulicy (...) i niestosowanie się do niego skutkowało podjęciem wobec obwinionego interwencji.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka T. K. złożone w toku czynności wyjaśniających, które odczytano na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2018 roku, wobec tego, iż jego bezpośrednie przesłuchanie nie było niezbędne. Świadek zeznawał w związku z prowadzonymi przez niego czynnościami służbowymi. Jego zeznania były spójne i logiczne. Nadto znajdują one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym choćby notatce urzędowej dokumentującej zdarzenie (k. 1).

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k. 1), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 28), pisma obwinionego (k. 29-30), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 39), pisma (...) (k. 40), projektu stałej organizacji ruchu (k. 41), danych z KRK (k. 43). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w niniejszej sprawie, Sąd nie miał wątpliwości co do zaistnienia zdarzenia, jak również co do udziału w nim i winy A. P.. Brak jest w niniejszej sprawie dowodów, które mogłyby podważyć wartość dowodową materiałów, na których Sąd oparł swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie. Podkreślenia wymaga, iż Sąd w okolicznościach konkretnej sprawy opiera się zawsze w swoich ustaleniach na podstawie dowodów, jakimi dysponuje, mając pełną swobodę w ich ocenie. Zdaniem Sądu pełny obraz zdarzenia niewątpliwie wynika z zeznań obecnych na miejscu funkcjonariuszy Policji oraz notatki urzędowej. Sąd – wbrew twierdzeniom obwinionego - nie miał żadnych wątpliwości odnośnie prawidłowości i zasadności przeprowadzonej wobec obwinionego interwencji a także nie dostrzegł żadnych powodów, dla których miałby uznać, że obwiniony swoimi działaniami nie dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń.

Przepis art. 92 § 1 kw stanowi, że ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany. Podkreślić należy, że wykroczenie to ma charakter formalny, nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do sygnału lub polecenia. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa. Słusznie wskazuje się, że niestosowanie się do znaków, sygnałów lub poleceń zakłóca porządek ruchu i stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Zgodnie zaś z § 22 ust. 5 powołanego rozporządzenia znak drogowy B-23 „zakaz zawracania” zabrania kierującemu zawracania do najbliższego skrzyżowania włącznie.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż A. P. w dniu 4 kwietnia 2017 roku około godziny 14:00 w W. na drodze publicznej ul. (...) z ul. (...), kierując samochodem osobowym marki H. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-23 „zakaz zawracania”. Świadkowie R. Z. i T. K. widzieli fakt popełnienia wykroczenia przez obwinionego w związku z czym wykonując czynności służbowe podjęli wobec niego interwencję. Wykonywali oni swoje obowiązki zgodnie z najlepszą wiedzą i obowiązującymi przepisami i nie ma żadnych powodów, aby mieli obwinionego pomawiać o coś czego nie popełnił. Z zapisu notatki urzędowej (k. 1) wynika, iż A. P. został zatrzymany do kontroli wobec faktu niezastosowania się do znaku B-23. Znak B-23 w dniu 4 kwietnia 2017r. był niewątpliwie umiejscowiony na ul. (...) i zakazywał zawracania, co bezsprzecznie wynika z przesłanego przez Zarząd Dróg Miejskich planu organizacji ruchu (k. 41), zaś obwiniony nie był w jakikolwiek sposób zwolniony od stosowania się do niego. Nie ulega żadnej wątpliwości, że obwiniony A. P., poprzez swoje umyślne działanie nie zastosował się do przepisów ruchu drogowego, a więc jego zachowanie wskazuje, że chciał popełnić przypisane mu wykroczenie, a nie tylko się na nie godził.

Poza wątpliwością pozostaje również fakt, iż obwiniony po zatrzymaniu, w trakcie prowadzonej kontroli nie okazał na żądanie funkcjonariuszy Policji dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami tj. prawa jazdy, uniemożliwiając im sprawdzenie ważności i legalności dokumentu. W ocenie Sądu zachowanie obwinionego należało zakwalifikować jako wykroczenie z art. 97 kw (a nie jak wskazał oskarżyciel publiczny we wniosku o ukaranie z art. 92 § 1 kw). Czyn z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Sprawca tego wykroczenia podlega karze grzywny do 3000 złotych lub karze nagany. Z art. 38 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym wynika, iż kierujący jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu m. in. dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem. Jest to bezwzględny obowiązek. Działanie obwinionego polegało na tym, że naruszył on obowiązek okazania dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu mechanicznego w trakcie kontroli drogowej. Obwiniony nie był z tego obowiązku z żaden sposób zwolniony.

Odnośnie naruszenia przez obwinionego art. 65 § 2 kw należy stwierdzić, że penalizuje on zachowanie polegające na nieudzieleniu właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, wiadomości lub dokumentów, co do okoliczności wymienionych w art. 65 § 1 kw., czyli m.in. miejsca zatrudnienia. Prawo do legitymowania osób podczas kontroli drogowej daje policjantom przepis art. 129 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony A. P. na żądanie policjanta nie udzielił informacji co do miejsca swojego zatrudnienia, popełniając tym samym wykroczenie z art. 65 § 2 kw.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, Sąd wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w kwocie 600 zł. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do niego osiągnąć. Sąd uwzględnił również sposób zachowania się obwinionego po popełnieniu czynów, jego właściwości i warunki osobiste. Zdaniem Sądu wymierzona kara grzywny będzie stanowiła wystarczającą dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia winy oraz spowoduje, że obwiniony zacznie przestrzegać obowiązujących przepisów ruchu drogowego, co ma podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym a także wykaże większy szacunek wobec uprawnionych organów. Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego był, w ocenie Sądu, średni. Obwiniony wykazał się lekceważeniem istotnych zasad ruchu drogowego, jakim są zasady stosowania się do znaków drogowych. Ponadto obwiniony jako osoba dorosła, która uzyskała uprawnienia do kierowania pojazdami, powinien znać przepisy ruchu drogowego i stosować się do tych przepisów i znaków drogowych. Obwiniony zatem w sposób świadomy nie zastosował się do znaku drogowego B-23. Zdaniem Sądu przepisy o zakazie zawracania są jednoznaczne, a od kierowcy należy wymagać pełnej znajomości przepisów kodeksu drogowego, a także należytego ich stosowania w ruchu ulicznym. Obwiniony winien być świadomym konieczności okazania dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdami podczas kontroli drogowej, czego nie uczynił bez żadnych racjonalnych i dających się wytłumaczyć powodów. Nadto celowo odmówił policjantom udzielenia funkcjonariuszom informacji odnośnie miejsca zatrudnienia. W ocenie Sądu orzeczona kara jest sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

Na podstawie art. 119 § 1 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 60 (sześćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).